

Make women come

NINA ^{DE} PARRA
_{LA}

MAKE WOMEN COME

EEN ROMANTISCHE
KOMEDIE

UITGEVERIJ PLUIM
AMSTERDAM/ANTWERPEN

Eerste druk, februari 2022

© Nina de la Parra

Omslagontwerp Nanja Toebak
Omslagfoto Jochem Jurgens
Typografie binnenwerk Michiel Niesen, Haarlem
Productiebegeleiding Tim Beijer
Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 932 5623 1

NUR 320

www.uitgeverijpluim.nl

voor mijn moeder Djoeke

en voor mijn vriendinnen
(zij met en zij zonder baarmoeder)

Inhoud

Vergilio	9
De Noor	20
Flirt-debacles	49
Back with the ex	60
Tijd om af te vallen!!!!	81
De Poëet	91
Kots-epiphany	110
Interventie	116
Een vast contract	133
De Surinaamse Revolutie	178
And the winner is... Quincy	207
De leuke kant	233
Niet veel verklarende maar wel heel genderwoke woordenlijst	246
De Kleine & Grote Nina-leeslijst	250
Dank...!	252

Vergilio

Het is valentijnsnacht. Ik lig met een Surinaamse filmmaker op de bank van een Peruaans café in de meest deprimerende straat van Berlijn, de Dudenstraße. Ik zeg Peruaans, maar ik bedoel dat de eigenaar een Berlijnse Turk is met iets wat eruitziet als een nepenor.

Laten we de filmmaker een naam geven. Jason? Religiano? Mitchell? Angelo? Orfeo? Cricienzio? Vergilio it is. We zijn vanwege Vergilio's desastreuze richtingsgevoel grandioos verdwaald en beland in Berlin-Moabit, een deel van Berlijn waar je niet wilt zijn. Buiten is het min twintig. Dit café annex koffiebar annex fruitzaak was de enige tent die om drie uur 's nachts nog open was. Aan de muur plastic Peruaanse hoeden, een 'etnisch' masker en een nepananas.

Vergilio masseert mijn ijsblokvoeten. Ik ben drieëntwintig jaar. Ik zink. Of, beter gezegd, ik zak. Zak zak zak maar lekker door door door de grond. Ik zak, in de handen van deze Surinaamse filmmaker, die, in een freudiaanse twist, *niet* mijn vader is, maar wel de eerste Surinaamse man die me zo aankijkt dat ik wil zakken. Zakken naar een afgrond in mij waarvan ik al vreesde dat die erin zat.

Dit ben ik. Kijk maar goed...

Ik denk: Het gebeurt. Het met een Hoofdletter H. Ik denk dat ik met deze man én over postkoloniale literatuur kan praten, én dat hij me over ongeveer vijfenveertig minuten op zijn hotelkamer aan stukken gaat rijten. Het eerste is waar, het tweede niet. Alleen weet drieëntwintigjarige Nina dit niet. Degene die dit wel weet ben ik, drieëndertigjarige Nina. Nice to meet you. Ben je al verward? Dat is oké. Ik zal de band even naar voren spoelen, frrrrrrrrrrt. Hallo, hier ben ik, drieëndertigjarige Nina. Ik ben Awesome. Ik ben Woke. Ik ben Alleen. Ik ben de Regisseur. Snap je? Ik zal weer even terugspoelen, zjjjjjjjjjjjjjjj. Oh kijk! Hier ben ik, zeven jaar oud, en ik tol door de kamer in een zelfbedacht toneelstuk, voor mijn verbijsterde ouders. Ben ik niet schattig? Sorry, dit is te ver terug, daar zit niemand op te wachten. Fast forward, frrrrrrrt. Hier ben ik, drieëntwintig jaar, de ochtend voordat ik in die wazige tent in Berlijn lig. Ik loop een toneelschool in voormalig Oost-Berlijn binnen voor een Auditie. Een Auditie waar drieëntwintigjarige Nina maanden, jaren naar toe heeft geleefd: ze MOEST en ZOU de grootste regisseuse van het Europese toneel worden (verder *no pressure*), starting point: de beste regieopleiding van Europa. Dus zij Duits leren. Waar? Tijdens haar vierjarige opleiding Engelse Literatuur & Duitse Taal en Literatuur aan de University of Edinburgh. Sorry, je bent nog steeds verward? Ja, ik ook. Daar gaat dit verhaal over. Pure, intense, ontredderde verwarring. En ambitie. Stel je die ambitie voor, misplaatst in een veertien kilo te veel meetorsende drieëntwintigjarige Nederlands-Surinaamse met een slecht ontwikkeld gevoel voor kleding en met kort, roodgeverfd haar, als Bassie of Pipo de Clown. Ze is vanuit haar studie literatuur in Edinburgh naar Berlijn gevlogen (logica was nooit haar sterkste punt) om haar geluk te beproeven op de meest prestigieuze regieopleiding van Europa: de *Ernst Busch Hochschule für Schauspielkunst*. Fluister de

naam en een dozijn jonge Duitsers valt in katzwijn. Een diepge-
wortelde faalangst gaat Kleine Nina redden. Vloeiend Duits leren,
met de top van het Duitse theater aan een tafel zitten en briljante
regieconcepten bedenken, terwijl ze 's nachts uit elkaar wordt ge-
scheurd door de Man van haar Dromen: dat is het leven waar ze
op afstevent. Dat is het doel. O Kleine Nina, *how wrong you are*.
Ik heb jou gecast als het hoofdpersonage in deze romantische co-
medy over verdwaling. Dit is je moment.

Ik kijk toe en graaf ondertussen alvast een enorm gat in de aar-
de waar jij en je ambities daarna in kunnen springen, oké?

Cool. Zie je zo.

Prenzlauer Berg. Tien uur 's ochtends. Kleine Nina haalt diep
adem en ritst haar jas dicht tot aan haar kin. Ze stapt de bevroren
binnenplaats van de theaterschool op en probeert niet uit te glij-
den over het ijs. Een verloederd bordje: BAT-STUDIOTHEATER. Er
staan twee jonge mannelijke studenten voor de deur te roken. Ie-
dereen in Berlijn rookt, zelfs bij min twintig. Ze heeft nog niemand
gezien die niet rookt of sigaretten aan het kopen is. Ze schuifelt, zo
nonchalant als ze maar kan, naar de deur van het theater.

Haar kleding: een koeienprintlegging met daarboven een
paars jurkje met panterprint, daaronder hoge Marokkaanse laar-
zen met Perzische tapijtstof – dit alles verscholen onder een lange
donkerblauwe winterjas met Schotse print. Zoals altijd is ze veel te
koud gekleed voor dit weer. Haar felrood gestifte lippen strak op
elkaar, een groenleren rugzak om haar samengetrokken schouders,
haar felrood gelakte nagels omklemmen een briefje met daarop de
routebeschrijving naar het bat-Studiotheater.

Stap stap stap, haar Marokkaanse laarzen schuifelen de bin-
nenplaats over. Ze werpt vanonder haar glitter-blauw-geverfde
ooglid een sluikse blik op de rokende regiestudenten. Zeer belang-

rijk element in de afweging of ze vier jaar lang aan dit theaterinstituut wil gaan studeren is uiteraard: wat voor mannen zitten hier op school? Wat voor potentie tot Liefde van je Leven loopt hier rond?

Kleine Nina wordt gedreven door een romantische obsessie, gemengd met onstilbare ambitie. Die tinteling heeft zevenjarige Nina gevoeld. Het is de tinteling van iets zien wat er niet is. De tinteling van dingen zien die niet bestaan, maar die waarheid worden, zichtbaar worden, doordat je ze droomt, en dan aan jezelf vertelt. Het is die tinteling waardoor ze tranen in de ogen krijgt elke keer als iemand een sonnet van Shakespeare of Dylan Thomas voorleest, waardoor ze in haar hoofd hele dagen doorbrengt met een assortiment kunstenaarstypes, à la John Lennon of Percy B. Shelley, wonend in een grote ruime flat in Berlin-Schöneberg, met openstaande tussendeuren en burens die verbijsterd opkijken van de waanzinnige poëzie die uit dit visionaire kunstenaarsstel lijkt te komen. Haar hoofd zit vol met grote Denkers, grote Dromers, die, net als zij, de dingen zagen die er niet waren. Haar dromen zijn de reden dat ze nu als enige buitenlandse student de meest ingewikkelde regieopleiding van Europa binnenstapt, nadat ze gisteren een essay aan de University of Edinburgh heeft afgeleverd met de titel *Deconstructing Madness in the Work of Virginia Woolf*, en morgen in diezelfde stad weer op een zes uur durende repetitie van een feministisch toneelstuk bij de anarchistische studententheaterclub moet staan – een auditie in Berlijn wordt er even tussendoor gefietst, en ze stampt met haar Marokkaanse laarsjes over alles en iedereen (voornamelijk over zichzelf) heen.

Dat ik hier een geweldige Houdini-act van mijn leven aan het maken ben, door van één land naar het andere te hoppen, geleid door

mijn overdadige liefde voor theater & mijn overdadige haat voor mezelf; dat ik tien jaar lang een dramaturgisch sterk in elkaar zittende vluchtgedrag-act aan het uitvoeren ben – van *dat* toneelstuk krijg ik pas later de synopsis binnen. HALLO KLEINE NINA!! Hoor je mij? Ik ben het, Grote Nina, ik probeer je te bereiken en je uit te leggen dat je dit allemaal NIET ZO SERIEUS HOEFT TE NEMEN! Ik krijs het naar haar, over de ijzige gangen van dit Berlijnse theaterinstituut, maar onze verbeterde dwaas luistert niet naar me.

Ze stapt een regielokaal binnen. Door een groep koelbloedige, witte, vijftigplus Duitse regieprofessoren wordt ze beoordeeld op hoe ze dingen die ze op een toneel ziet weet te beschrijven in perfect gearticuleerd en hoog intellectueel Duits. Frrrrrrrrrt, zes uur en een afwijzing later: daar staat ze. Veroordeeld. Niet goed genoeg. Hier pakt ze haar groene leren rugzak, hier ritst ze zichzelf in haar blauwe jas, stapt het theater uit, de ijskoude gure wind van Prenzlauer Berg in. De rokende regiestudenten staan nog steeds, of weer, in de sneeuw. Ze kijken niet op of om, en ze hoort een van de regiestudenten tot de andere zeggen: ‘Das Problem mit Einar Schleefs Dekonstruktion des Chors ist,’ (inhaal van sigaret) ‘dass es’ (inhaal van sigaret) ‘wie gesagt, um eine Dekonstruktion der Dekonstruktion geht’ (extreem lange uitademing van rook).

Ze loopt zo snel als ze kan langs ze weg, de volledig donkere Belforterstraße op. Adios, mega-nerds van Berlijn die niet eens naar mij omkijken. Fuck you. Ze loopt de hoek om, langs het Park am Wasserturm, haar tranen wegknipperend, langs het Käthe Kollwitz-monument: een zwartgeblakerde stenen vrouw met blinde ogen. Snel de U-Bahn in: zo snel mogelijk deze vervloekte Kollwitzkiez uit.

Een U-Bahnrit later stapt ze een bar binnen.

Het is Bar Zitrone. Hier begint ze nog in de deuropening, jas

aan, letterlijk ALLE mannen die ze kent in Berlijn en 300 kilometer omstreken te sms'en. Letterlijk. Allemaal. *Bar Zitrone, Dieffenbachstraße. NOW.* Genoeg info.

In die bar zitten, in één oogopslag, elf mannen (ze is een expert, een soort Rain Man in het tellen van potentiële aandachtspunten). Tien van die mannen zijn enigszins normale Duitse hipsters met schone vingernagels, een hydraulische boor, een goede relatie met hun moeder en een baan in marketing, of, aangezien dit Berlin-Kreuzberg is, een baan in een boekwinkel. Nr. 11, kijk hem daar zitten bij de bar, is een psychotische Mexicaan met slecht tandglazuur die op doorreis is en op een zolderkamer verblijft met drie werkloze drugsverslaafden. Drieëntwintigjarige Nina stapt DIRECT op de Mexicaan af, gaat naast hem aan de bar zitten en bestelt hetzelfde drankje als hij.

Een uur later: Nina slikt de teleurstelling dat ze met deze disfunctionele Mexicaan in bed gaat belanden weg met haar tweede gin-tonic en lacht om een grap die niet grappig is.

DING DING DING, er stapt iemand de bar binnen. Ineens is daar Vergilio, een vage kennis uit Amsterdam. Uit het niets. Hij blijkt, door een stroke of luck JUIST deze avond ook in Berlijn te zijn voor een meeting met een filmproductiehuis. Of all the bars you had to walk into... (Oké, ze heeft hem wel ge-sms't.) Met een enorme grijns wandelt hij de Zitrone binnen. Alle mannen kijken op: met al haar progressiviteit lopen er zelfs door Berlin-Kreuzberg weinig één meter negentig knappe Surinaamse mannen met groene sneakers rond. En afgezien daarvan: extreem aantrekkelijke mensen vallen altijd op. Hij is als een Basquiat van de noughties, een eigentijdse Frantz Fanon, zijn dreads elegant samengebonden in een knot, zijn lange gezicht met diepbruine, fonkelende ogen, zijn intellect en kennis van postkoloniale literatuur evident achter zijn scherpe tong. GODZIJDANK, de Mexicaan is van tafel en wordt

binnen een seconde gedropt (midden in zijn zin ‘I tink you and me ave so much in commoooon’).

Ik heb Vergilio hiervoor pas twee keer gezien: ik ontmoette hem omdat ik net in Suriname was geweest, en mijn vader een pakketje voor een oude vriend in Nederland aan me had meegegeven, dat ik natuurlijk naar een cafeetje in Amsterdam-Zuidoost moest brengen. Ik liep het cafeetje binnen, zag een man bij de pooltafel: Vergilio, de drop dead gorgeous filmmaker, die daar toevallig aan het poolen was met de bekende van mijn vader. (Let op lieve naïeve half-Surinaamse meisjes van de toekomst: elke Surinamer die om drie uur ’s middags aan een pooltafel staat, METEEN OP DIE POOLTAFEL NEMEN.) Vergilio keek naar mij, ik keek naar Vergilio – iedereen die ernaast stond, zag wat er gebeurde. Een week later nam hij me mee naar het Kwaku Festival, waar we ook al gigantisch verdwaalden omdat hij niet precies wist waar het was en we een halfuur door de Bijlmer hebben gelopen. Daarna was ik terug in Edinburgh en werd er wild geschreven via Google Chat, maar daar was het bij gebleven.

En nu is het drie uur in de ochtend en zit ik ineens met Vergilio in de Peruaanse neptent in Berlijn. Over vier uur moet ik op vliegveld Tegel zijn voor mijn vlucht terug naar Edinburgh. Dit café was een soort Narnia, de Poort van de Hemel, die zich met haar warmte en mislukte concept van ‘biofruitbakken’ na een urenlange vrieskoutocht voor ons openbaarde. De Vergilio-Nina-odyssee. Zjjjjjjjjjj. Flashback drie uur daarvoor: we zijn Bar Zitronen uit gestommeld, de vrieskou in, op weg naar een huisfeestje in Moabit dat we nooit gaan vinden, langs verlaten straten, langs een enorm trieste Kiosk, en gillend van het lachen in deze buitenwijk van Berlijn beland. Buiten bij de Platz der Luftbrücke gieren we het uit bij Vergilio’s droge opmerking: ‘Mijn gevoel zegt dat we DIE kant op

moeten.’ Ik ga stuk met deze man. Dit was voor het smartphone-tijdperk en Google Maps, oftewel de glorieuze tijd toen je nog kon verdwalen. Bovendien heeft zijn telefoon het begeven dus hij kan de vriend van het illustere ‘beste huisfeestje ooit’ niet bellen voor richtingaanwijzingen. Sneeuwbedekte, slecht verlichte straten. De tenen in mijn funky Marokkaanse laarsjes zijn al lang bevroren, ik voel ze niet meer. Vergilio blijft steeds in verdorde rozenstruiken haken. We schuifelen, arm in arm, over de dikke laag ijs-sneeuw. Bij een spooky tankstation dat eruitziet als een locatie voor de nieuwste Tarantino-film vragen we aan een creepy taxichauffeur of hij weet waar de Eylauerstraße is. Hij mompelt iets onverstaanbaars. Anderhalf uur later, ik kan niet meer. Vergilio kijkt me aan en zegt: ‘Grappig, want ik verdwaal eigenlijk nooit. Alleen met jou.’ Dan kucht hij even teatraal en loopt weer door, een grijns op zijn gezicht. Dit is beter dan Hollywood. Ik kan niet geloven dat dit gebeurt, dat ik met de meest knappe, grappige, spontane man van het westelijk halfrond aan het verdwalen ben in een witgesneeuwd Berlijn. Vergilio is duidelijk de perfecte toevoeging tot mijn karakter: hij is speels, avontuurlijk, geestig. Hij is als dat ene missende puzzelstukje waar ik al die tijd naar heb gesmacht, *he completes me, you had me at hello*, hij maakt mij compleet. Ik hoor iets in mijn hoofd rinkelen: het klinkt als dat klokkenspel aan het begin van Mariah Carey’s ‘All I Want For Christmas’ – The bells are ringing... dit gaat zo’n ge-wel-dig verhaal zijn voor de kleinkinderen. ‘En toen liepen oma en opa door de vrieskou, bij min twintig Berlijn! En op het moment dat opa naar oma keek, daar op de hoek bij de Schlecker en de Platz der Luftbrücke, toen wist hij het: haar laat hij nooit meer gaan.’

De afwijzing van de auditie: lang vergeten. De onzekerheid van de toekomst: long gone. Dit gebeurt, nu. Verdwaald in Vergilio, afgedaald naar een nieuw hoofdstuk in mijn leven.

En hier: als poorten naar de hemel, de woorden: ‘Bio-Obst’. Een volledig bevroren donkere straat, en ineens een zaak met bakken fruit, met vrolijk gekleurde muren, geschilderde borden en die nepananas aan de muur, biologische en organische snoepjes en crackers, duizend soorten thee, een ligbank, Zuid-Amerikaanse muziek, een man met een masker op die naast de cd-speler zit, de Turkse nep-Peruaan, Bionade, bananen op de toonbank. Walhalla.

‘Wat wil jij doen met je leven, *gudu?*’ vraagt Vergilio me, terwijl hij mijn ijsblokvoeten masseert. De Turkse nep-Peruaan brengt me een stuk (echte) ananas en een bosvruchtenthee.

Ik doe alsof ik nadenk, maar het enige wat ik me afvraag is waarom hij me nog niet heeft uitgenodigd naar zijn hotelkamer. Want: dit duurt verdacht lang. Waarom heeft hij me niet gekust, daar op die straathoek? Ben ik lelijk? Ik haat mezelf. Ik ben te dik. Ik ben lelijk. Ik kan niks. Ik ben gezakt voor de auditie. Ik ben een failure. Niemand wil met me naar bed. De interne monoloog die zich klakklikklak als een vastgelopen vibrator op halve batterijkraft begint te herhalen in mijn hoofd. Ik kan het niet, ik ben stom, I am not fit for this world, mijn voeten stinken. Zelf logeer ik die nacht bij een oude studievriend met een bipolaire stoornis en twee transgender flatgenoten in een Wohngemeinschaft. Dus ik kan Vergilio niet meevragen naar huis. Hij zit in een hotel. Waarom gaan we daar niet heen, maar ik durf niets te vragen of te initiëren.

‘YO KLEINE NINI. Vergilio stelt je een goede vraag. Wat wil je DOEN met je leven?’ roep ik naar haar, en schud haar op uit haar manische zelfhaatmonoloog.

En Kleine Nina, die denkt dat ze Grote Nina is, kijkt om zich heen, de vraag galmt door de straten van Berlin-Moabit. Een vogel vliegt op. Of nee, een nepananas stort van de muur. Ze kijkt, en vraagt aan Vergilio: ‘Hoorde jij dat ook?’ Vergilio kijkt haar aan

met zijn schitterende ogen en grijnst. Hij houdt wel van rare meisjes.

Wat wil ik doen met mijn leven?

Kleine Nina heeft in die tijd een lijstje gemaakt met ‘doelen in mijn leven’. Het is letterlijk een lijst van ZES PAGINA’S. Ik vind dit terug als drieëndertigjarige en ik moet op een stoel gaan zitten van de ademloosheid die de lijst uitwasemt. Ja, drieëntwintigjarige Nina heeft geen *enkele* verwachting, behalve A) de allergelukkigste relatie ter wereld hebben, met een man die eruitziet als een mix tussen Barack Obama, David Beckham en Denzel Washington, iemand die superintelligent is en liefdevol en gevoelig en met wie er nooit ruzie is. Minder dan dat betekent: GEFAALD en B) de meest succesvolle toneelregisseuse van Europa worden en alles wat daaronder zit betekent GEFAALD en C) heel feministisch en geëmancipeerd en vrijgevochten zijn en alles wat minder is dan dat betekent GEFAALD.

Dus Kleine Nina zegt tegen Vergilio: ‘Ik wil iets bereiken.’

Hij neukt me mechanisch, totaal niet wat ik had verwacht. Hij laat me niet komen. Hij likt me niet. Hij raakt mijn clitoris veel te snel en veel te hard aan. Zijn lul schuurt zowat in me. Het is twee uur later en de flirt wordt eindelijk geconsumeerd, tot ontsteltenis van mijn labia.* Zijn haar kriebelt in mijn gezicht. Mijn clitoris is ruw en totaal niet nat, toch blijft hij er hard op drukken. Ik raak langzaam verdoofd en mijn lichaam verstijft. Ik kijk naar een punt op het plafond van de hotelkamer en probeer aanmoedigende geluiden te maken, zodat het zo snel mogelijk voorbij is. Dat een zo ongelofelijk knappe man zo ongelofelijk slecht kan zijn in seks is een nieuwe gewaarwording.

---

* Zie mijn weigering het woord ‘*schaamlip*’ te gebruiken over mijn eigen genitalia. Voor een weinig verklarende maar wel heel genderwoke woordenlijst, zie pagina 246.

Ach, lieve Nini. Ik aai je over je rode clownshoofd. Als het klunzige, alsmaar weer omvallende hoofdpersonage uit onze eigen rom-com zie ik je steeds weer bizarre emotionele acrobatiek uitoefenen, als in slow motion zie ik je een bar binnenlopen, rechtstreeks in de armen van de ENIGE man in die bar die ECHTE HELE GROTE emotionele problemen heeft. Zie ik je de gangen van een belachelijk Duits Instituut, met pseudo-intellectuele witte mannen en je gefaalde pogingen tot het ‘verleiden’ van de mega-nerds van Berlijn, verruilen voor het bed van een zwarte man die de leegte niet uit je neukt.

Well done. Well played. Je bent die dag twee keer gezakt, meisje.